

Sygn. akt: I C 723/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Żelewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 października 2022 r. w G.

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) Spółka Akcyjna w restrukturyzacji w K.**

przeciwko **I. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej I. K. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółka Akcyjna w restrukturyzacji w K. kwotę 1087,15 zł (tysiąc osiemdziesiąt siedem złotych piętnaście groszy);

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1000 zł (tysiąc złotych) tytułem kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt I C 723/20

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w K. wniósł pozew przeciwko I. K. o zapłatę kwoty 1.087,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lipca 2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 30 grudnia 2016r. (...) sp. z o.o. w W. dokonał na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, o czym pozwana została poinformowana w dniu 30 grudnia 2016r. Przedmiotowa wierzytelność wynikała z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z cedentem w dniu 14 czerwca 2016r. na kwotę 845 zł. Jednocześnie, z zawarciem umowy pożyczki zawarto umowę ramową pożyczki, która określała zasady i warunki zawierania wszystkich umów pożyczek. Na dochodzoną kwotę składają się: kapitał pożyczki w kwocie 845 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 237,62 zł oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 4,53 zł. Powód wskazał, że wszczął przeciwko pozwanej postępowanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które zostało umorzone.

(pozew, k. 3-5)

Pozwana uznała powództwo w części tj. co do kwoty 1.087,15 zł i wniosła o oddalenie powództwa co do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie, wskazując, że powód nie wykazał kosztów odsetkowych ani nawet nie wskazał, w jaki sposób zostały one wyliczone.

(odpowiedź na pozew, k. 105-109)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2016r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. (jako pożyczkodawcą) a pozwaną I. T. (jako pożyczkobiorcą) została zawarta umowa ramowa pożyczki oznaczona symbolem qxqjnn. Przedmiotowa umowa określała sposób zawierania i warunki, na jakich pożyczkodawca będzie udzielał pożyczkobiorcy pożyczek gotówkowych. Zgodnie z przedmiotową umową pożyczki były udzielane w kwotach od 300 zł od 3.000 zł na okres od 7 do 30 dni tj. na okres wskazany we wniosku o udzielenie pożyczki (§ 2 ust. 2). Istniała też możliwość zaciągnięcia pożyczki na okres od 1 do 12 miesięcy (§ 2 ust. 4). Wnioski o udzielenie pożyczki były składane za pomocą konta użytkownika na stronie internetowej www.kredito24.pl. (...) zastrzegł sobie prawo do naliczania odsetek od kwoty pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności spłaty w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ kc, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

(dowód: umowa ramowa pożyczki z dnia 14 czerwca 2016r., k. 17-18, formularz informacyjny dotyczący umowy pożyczki, k. 21)

W dniu 14 czerwca 2016 roku (...) sp. z o.o. w W. udzielił pozwanej I. T. pożyczki w kwocie 845 zł. Przedmiotowa kwota została wypłacona na rachunek pożyczkobiorcy.

(dowód: potwierdzenie transakcji, k. 25)

W dniu 30 grudnia 2016 roku pomiędzy powodem Kancelarią (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w K. (jako cesjonariuszem) a (...) sp. z o.o. w W. (jako cedentem) została zawarta umowa przelewu, której przedmiotem była m.in. wierzytelność przysługująca cedentowi w stosunku do pozwanej I. K. w kwocie 1.087,15 zł wynikająca z umowy oznaczonej qxqjnn z dnia 14 czerwca 2016r.

(dowód: umowa przelewu wraz z załącznikiem, k. 12-14)

Pismem z dnia 11 stycznia 2017 roku cedent zawiadomił pozwaną o cesji, natomiast powód pismem z tej samej daty wezwał ją do zapłaty kwoty 1.131,41 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

(dowód: zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty, k. 15-15v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez stronę powodową w postaci umowy ramowej pożyczki, umowy cesji, potwierdzenia zawarcia pożyczki, a także korespondencji kierowanej do pozwanej. Oceniając wiarygodność zebranego materiału dowodowego Sąd miał na względzie, iż żadna ze stron nie wykazała w myśl art. 253 kpc ani nawet nie twierdziła, że wymienione dokumenty nie są autentyczne a zawarte w nich oświadczenia nie pochodzą od osób wymienionych jako ich wystawcy. Sąd z urzędu nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich autentyczności czy wiarygodności i tym samym uznał, że odzwierciedlają one faktyczną treść stosunku prawnego pożyczki zawartego przez pozwaną z cedentem, a także rzeczywistą treść umowy przelewu.

Swoje roszczenie powód wywodził z przepisów art. 720 § 1 kc i art. 509 kc, wskazując, że na podstawie umowy przelewu zawartej z pożyczkodawcą nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej o zwrot pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast, w myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Zważyć należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwana uznała powództwo co do żądania zapłaty kwoty 1.087,15 zł. Zgodnie natomiast z art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Konsekwencją uznania przez

pozwanego powództwa jest konieczność uwzględnienia przez sąd powództwa w zakresie, w jakim pozwany uznał powództwo bez potrzeby przeprowadzania w tym zakresie postępowania dowodowego. Uznanie powództwa przez pozwanego nie wiąże sądu orzekającego, o tyle, że wydając orzeczenie w sprawie jest on obowiązany dokonać oceny uznania powództwa pod kątem istnienia przesłanek negatywnych określonych w art. 213 § 2 kpc – sprzeczność z prawem, z zasadami współzycia społecznego lub zamiar obejścia prawa. Uznanie powództwa jest bezwarunkowym oświadczeniem woli i wiedzy pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 11 sierpnia 2017r., VI ACa 1914/16, L.). W rozpatrywanym przypadku Sąd nie dopatrywał się żadnych przesłanek przemawiających za tym, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Natomiast pozwana zakwestionowała roszczenie o zapłatę odsetek, wskazując, że nie zostało ono udowodnione przez powoda co do zasady i wysokości. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wedle § 2 jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W myśl § 2¹ maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała, że pożyczkobiorca opóźnia się ze zwrotem pożyczki. Zważyć bowiem należy, iż z treści dokumentów dołączonych do pozwu nie wynika na jaki okres została udzielona pożyczka. W umowie ramowej wskazano, że pożyczki są udzielane na okres od 7 do 30 pełnych dni, określony przez pożyczkobiorcę we wniosku o udzielenie pożyczki (§ 2 ust. 2). Nadto, w § 2 ust. 4 przewidziano możliwość udzielenia pożyczki na okres od 1 do 12 miesięcy. Wobec zakwestionowania przez powódkę roszczenia o zapłatę o odsetek powód winien był – w myśl art. 6 kc i art. 232 kpc – wykazać, na jaki okres pożyczka została udzielona. Tymczasem powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu, w szczególności wniosku o udzielenie pożyczki o jakim mowa w § 2 ust. 2 umowy ramowej. Co prawda w umowie przelewu wskazano, że termin płatności upłynął w dniu 9 lipca 2016r., jednak umowa przelewu, która została zawarta pomiędzy pożyczkodawcą a podmiotem trzecim nie stanowi na tę okoliczność wiarygodnego dowodu. Nie wykazano bowiem, że taki termin zwrotu pożyczki był objęty konsensem obu stron umowy pożyczki, w tym również pozwanej. Zważyć należy, iż w przypadku, gdy strony umowy pożyczki zaniechają określenia w umowie terminu zwrotu pożyczki, zwrot pożyczki powinien nastąpić w terminie określonym zgodnie z art. 723 kc (por. wyrok SA w Warszawie z 6 listopada 2019 r., V ACa 67/19, L.). W myśl tego przepisu jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. W rozpatrywanym przypadku powód nie wykazał jednak, że umowa pożyczki została wypowiedziana stosownie do treści powołanego przepisu, w tym nie przedłożył pisma zawierającego oświadczenie pożyczkodawcy w tym przedmiocie ani dowodu jego doręczenia pozwanej.

Podkreślić należy, że dopiero bezskuteczny upływ terminu zwrotu przedmiotu pożyczki, ustalony w każdy możliwy sposób, jest równoznaczny z postawieniem pożyczkobiorcy zarzutu, przynajmniej opóźnienia się w wykonaniu świadczenia. Okoliczność ta uprawnia pożyczkodawcę do skorzystania ze wszystkich uprawnień, jakie mu przysługują stosownie do treści art. 481 kc (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 czerwca 2020r., V ACa 581/18, L.). Skoro nie wykazano, że upłynął termin zwrotu pożyczki, to nie ma podstaw do przyjęcia, że pozwana opóźnia się z wykonaniem zobowiązania i należą się powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie od wskazanej w pozwie daty.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 720 § 1 kc i art. 509 kc oraz art. 213 § 2 kpc – wobec uznania powództwa w tym zakresie – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.087,15 zł. W tej części – na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc – Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Natomiast, w zakresie żądania odsetek powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 720 § 1 kc, art. 509 kc i 481 kc a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i zważywszy, że powód uległ tylko w nieznacznej części (co do odsetek) zasądził na jego rzecz całość kosztów procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu (100 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł stosownie do § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).